

Arrest

nr. 212 124 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam het Rijk binnen in oktober 1993. Op 3 augustus 2006 werd verzoeker samen met zijn echtgenote en hun zes kinderen geregulariseerd in het kader van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker werd samen met hen in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 juli 2018 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 19 juli 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

[...] Krachtens artikel 22§1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen: U, uw echtgenote (A.A.) en jullie twee zonen (B.A. en B.D.I) zouden België voor het eerst binnengekomen zijn op 17.10.1993. Jullie dienden een eerste asielaanvraag in op 18.10.1993. Op 21.10.1993 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd jullie diezelfde dag betekend. Op 25.10.1993 diende u een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tegen de beslissing d.d. 21.10.1993. Volgens uw verklaringen zouden jullie in december 1993 teruggekeerd zijn naar jullie land van herkomst. Op 27.03.1995 nam het CGVS een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf". Diezelfde dag nog werd deze beslissing aangetekend ter kennis gebracht op het adres waar u woonplaats gekozen had. Op 16.08.1995 dienden u en uw echtgenote een tweede asielaanvraag in. Volgens jullie verklaringen zouden jullie, in het gezelschap van jullie twee zonen (B.E. en B.D.I), België opnieuw binnengekomen zijn op 11.08.1995. Op 31.08.1995 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Diezelfde dag werd jullie eveneens een "Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats" (bijlage 39) betekend en jullie werden naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel overgebracht. Op 31.08.1995 dienden jullie een dringend beroep in tegen de beslissing d.d. 31.08.1995 en op 13.09.1995 nam het CGVS een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf". Deze beslissing werd jullie diezelfde dag betekend. Op 24.09.1995 werden jullie vanuit het gesloten centrum overgebracht naar de Nationale Luchthaven, maar daar aangekomen verklaarde u niet te willen vertrekken per vliegtuig daar uw echtgenote zwanger was. Jullie werden vervolgens teruggebracht naar het gesloten centrum. Op 03.10.1995 dienden u en uw echtgenote een eerste "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" in. Op 10.10.1995 werden jullie vrijgesteld uit het gesloten centrum te Steenokkerzeel. Er werd jullie een termijn van 5 dagen gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 18.10.1995 dienden u en uw echtgenote een tweede "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" in te Wetteren. Op 07.02.1996 werd wederom een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" ingediend, ditmaal op basis van medische problemen van de zoon die op 29.11.1995 geboren werd (B.E.). Op 12.03.1996 werden de ingediende "Aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" geweigerd en nadat u voor kennisname getekend had, diende u het grondgebied dringend te verlaten. Volgens een buurtonderzoek bleek dat uw gezin de gemeente Wetteren reeds sedert 29.02.1996 verlaten had waardoor de beslissing niet aan u betekend kon worden. Op 24.03.1999 dienden u en uw echtgenote een derde asielaanvraag in, jullie verklaarden hierbij in het gezelschap van inmiddels 4 kinderen (B.E. B.D. B.E. B.M.), opnieuw in België aangekomen te zijn op 19.03.1999. Op 07.06.1999 deed u bij de Politie te Antwerpen aangifte van de vermissing van uw echtgenote, zij zou sinds 06.06.1999 verdwenen zijn. Op 11.06.1999 werd uw echtgenote gelokaliseerd te Spröckhovel (Duitsland) en sinds 01.07.1999 zou zij terug bij u thuis zijn. Op 28.07.1999 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, deze beslissing werd u die dag nog betekend. Op 09.08.1999 diende u een schorsend beroep tegen deze beslissing in bij het CGVS. Op 05.05.2000 werd een Proces Verbaal opgesteld door de Politie te Antwerpen (Pv nr.: AN.92.23.027419/2000-GF) naar aanleiding van het feit dat u schapen hield in uw woning en een schaap slachtte in uw woning zonder dat u daar toestemming voor had. Op 12.09.2002 en op 21.06.2005 dienden u en uw echtgenote wederom een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" in. Op 20.10.2005 werd uw asielaanvraag d.d. 24.03.1999 definitief afgesloten door het CGVS met een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U diende op 21.11.2005 een verzoekschrift tot schorsing van deze beslissing in bij de Raad van State. Op 03.08.2006 werden instructies gegeven aan de stad Antwerpen om u, uw echtgenote en de 6 kinderen die jullie op dat moment inmiddels hadden, naar aanleiding van de ingediende aanvragen in toepassing van artikel 9, alinea 3 in het vreemdelingenregister in te schrijven en jullie het bewijs van inschrijving in dat register af te geven voor onbepaalde duur. Op 25.01.2007 beslist de Raad van State dat er geen uitspraak meer hoefde gedaan worden inzake het verzoekschrift dat u indiende op 21.11.2005 daar u inmiddels toegelaten werd tot een verblijf van onbepaalde duur en u niet verzocht had de procedure voor de Raad van State voort te zetten. Op 29.09.2011 werd u door de politierechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en werd u tevens vervallen verklaard van het recht tot het besturen van alle motorvoertuigen voor een periode van 4 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan het besturen van een voertuig/een bestuurder met het oog op scholing begeleid had, spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen. Ten gevolge van deze veroordeling werd u op 30.03.2012 aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Van 02.04.2012 tot 08.01.2013 werd de strafuitvoering onderbroken in afwachting van de activering van het elektronisch

toezicht. Op 08.01.2013 werd uw enkelband geplaatst en op 05.04.2013 werd u voorlopig in vrijheid gesteld. Op 27.11.2014 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van verkrachting op een minderjarige boven de 14 jaar en onder de 16 jaar, verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar, verzuim onderhoud tegenover een kind beneden de 16 jaar of onbekwame persoon, mededader, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan kinderen beneden de 16 jaar of aan de persoon niet bij machte in zijn onderhoud te voorzien. Op 02.02.2015 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven. Op 27.06.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van herhaling en wettelijke herhaling en werd u tevens vervallen verklaard van het recht tot het besturen van alle motorvoertuigen voor een periode van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan als bestuurder van een voertuig op de openbare weg gebruik te hebben gemaakt van een draagbare telefoon die u in de hand hield, wanneer uw voertuig niet stil stond of geparkeerd was; aan spijs het tegen u uitgesproken verval van het recht tot sturen van een motorvoertuig voor de duur van 4 jaar, op een openbare plaats een personenwagen te hebben bestuurd. Op 29.08.2016 werd u aangehouden en op 30.08.2016 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Op 01.03.2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar en ontzet uit de rechten, zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting op een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamenlijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat u een bloedverwant in de opgaande lijn bent van het slachtoffer, u bent namelijk de vader van het slachtoffer (tussen 18.07.2011 en 18.07.2013, meermaals, op niet nader bepaalde data); aan verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamenlijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat u een bloedverwant in de opgaande lijn bent van het slachtoffer, u bent namelijk de vader van het slachtoffer (tussen 18.07.2013 en 31.08.2014, meermaals, op niet nader bepaalde data); aan aanranding van de eerbaarheid gepleegd te hebben op personen of met behulp van personen van het mannelijke of het vrouwelijke geslacht, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamenlijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, op de persoon van een minderjarige, geen volle 16 jaar oud, met de omstandigheid dat u een bloedverwant in de opgaande lijn bent van het slachtoffer, u bent namelijk de vader van het slachtoffer (tussen 18.07.2011 en 18.07.2013, meermaals, op niet nader bepaalde data).

U zit momenteel een gevangenisstraf uit wegens ernstige zedenfeiten, met name aanrandingen van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, gepleegd op uw eigen dochter. U wist dat uw dochter misbruikt werd, minstens door uw oudste zoon, en u greep op geen enkele manier in. Integendeel was deze wetenschap voor u een aanzet om zelf ook zedenfeiten op uw dochter te beginnen plegen. Bij aanvang van het misbruik door u was uw dochter 14 jaar oud en het misbruik heeft zich vervolgens over een periode van ruim 3 jaar uitgestrekt. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 01.03.2017 blijkt dat de handelingen die door u gesteld werden, van aard waren het algemene eerbaarheidsgevoel te krenken en dat vaststaat dat de zedenfeiten met geweld of bedreiging plaats vonden. Uw dochter durfde zich niet te verzetten tijdens de zedenfeiten - aanrandingen en verkrachtingen - waarvan zij op regelmatige basis het slachtoffer werd. Haar gezinsmilieu, waarin ze zich veilig had moeten voelen, transformeerde zich in werkelijkheid tot een ware hel, waarin ze al die tijd in een permanente angst voor seksueel misbruik leefde. De vrees voor een nakend kwaad, met name de angst om slagen te krijgen, was bij haar onmiskenbaar voorhanden. Deze vrees in combinatie met de minderwaardige positie van uw dochter als meisje binnen uw gezin, positie welke haar tot gehoorzaamheid en zelfs onderdanigheid ten aanzien van de oudere mannelijke gezinsleden aanzette, bracht haar ertoe de zedenfeiten gedurende jaren lijdzaam te ondergaan. Uit het arrest d.d. 01.03.2017 blijkt dat u uw dochter zelfs alvorens u haar op school afzette, in de wagen, waarvan u de ruiten achteraan had laten blinderen, verkrachtte. Bij de verkrachtingen binnen de gezinswoning zorgde u er steeds voor dat u alleen met uw dochter thuis was. Wanneer de andere kinderen thuis waren, stuurde u hen één voor één naar buiten om zo uw dochter ongestoord te kunnen misbruiken. U liet gemakshalve uw dochter een "sportbroek" aandoen, een kledingstuk dat zij onmiddellijk terug kon aantrekken in het geval iemand thuis zou komen. Het Hof stipte hierbij aan dat het herhaald opzettelijk toebrengen van slagen aan de (jonge) meisjes en (volwassen) vrouwen binnen uw gezin of de dreiging ermee, als een rode draad doorheen het strafdossier loopt. De vrouwen in uw gezin worden klaarblijkelijk aanzien als gebruiksvoorwerpen die huishoudelijke taken moeten doen, die geslagen worden en die misbruikt worden, niet enkel door u

maar ook door twee van uw zoons. Ook uw jongste dochter werd meermaals het slachtoffer van opzettelijk door u toegebrachte slagen en verwondingen. Door uw handelswijze heeft u een grove inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit en de persoonlijke levenssfeer van uw dochter. U heeft bij uw handelen louter en alleen oog gehad voor uw eigen directe behoeftebevrediging en heeft zich op generlei wijze bekommerd om de gevoelens van uw dochter en haar (seksuele) ontwikkeling. U heeft zich geen rekenschap gegeven van de gevolgen die uw handelen voor haar zouden hebben. Door uw handelen heeft u een zeer ernstige inbreuk gemaakt op haar lichamelijke integriteit en heeft u misbruik gemaakt van het vertrouwen dat zij in u, als vader, stelde of had moeten kunnen stellen. Het is algemeen bekend dat dergelijke feiten grote schade kunnen toebrengen aan de ontwikkeling van jonge kinderen met name als zij zich in de puberteit bevinden. Dat de feiten een grote impact op uw dochter hebben gehad, laat zich raden en het is slechts te hopen dat zij daarvan geen verdere (blijvende) psychische en/of lichamelijke gevolgen zal ondervinden. De feiten zijn des te ernstiger nu u de vader bent van het slachtoffer. U heeft het vertrouwen dat kinderen normaliter in hun vader mogen stellen en de veiligheid die zij van hem mogen verwachten op een buitengewoon ernstige wijze beschaamd en veronachtzaamd. Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5, sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheid dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd. Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u niet minder dan 29 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt (op 06.12.1999, 15.03.2000, 11.10.2002, 22.01.2003, 27.01.2003, 08.09.2004, 03.11.2004, 13.10.2005, 19.05.2008, 13.10.2010, 21.06.2011, 16.09.2011, 29.09.2011, 22.12.2011, 24.01.2012, 31.07.2012, 28.02.2013, 14.03.2013, 23.04.2013, 12.06.2013, 12.11.2013, 16.09.2014 (2x), 26.09.2014, 27.10.2014, 26.02.2015, 19.02.2016, 10.08.2016, 22.09.2016). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen, u verloor meermaals het recht tot sturen, maar dat hield u niet tegen toch met de wagen te rijden tijdens deze verboden en dat dan vaak nog zonder geldige verzekering en/of inschrijving van het voertuig. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uw gedrag vormt een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd en de langdurige periode waarin zij zijn gepleegd, uw uitgesproken asociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken. +++ Krachtens artikel 62§1 werd u op 17.05.2017 op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. In de vragenlijst die u diezelfde dag invulde, stelt u dat u sinds 1995

in België bent; dat u in het bezit bent van een identiteitskaart uit Kosovo en dat deze bij u thuis zou liggen ([...]); dat u diabetes heeft, dat u toen u thuis was insuline spoot maar dat u in de gevangenis insulinepillen neemt; dat u, voor u in de gevangenis terecht kwam, woonachtig was op de [...]; dat u gehuwd bent met B.A. ([...]); dat u volgende familie heeft in België: B.E. (zoon, woont in [...]), B.E. (zoon, woont [...]), B.D. (zoon, woont [...]) en B.M. (woont in [...]); dat u een minderjarige zoon heeft (B.A., geboren [...]) die bij zijn moeder inwoont en school loopt in Antwerpen (Ergo de Waellaan 25, 2100 Deurne); dat u een minderjarige dochter heeft (B.A., geboren op 29.12.2002) die in een centrum te Kapellen woont maar die binnenkort terug bij haar moeder zou komen wonen; dat u noch gehuwd bent, noch een duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat u een broer (B.H.) heeft in Duitsland en dat deze woonachtig is te Spröckhovel; dat u geen minderjarige kinderen heeft in een ander land dan België; dat u ongeveer 5 jaar Nederlandse les volgde in België (in 1997 of 1995); dat u reeds gewerkt heeft in België: 3 jaar in het Jan Palfijn ziekenhuis te Merksem; 2 jaar in het Middelheim ziekenhuis te Antwerpen, 2 jaar in de haven te Antwerpen als arbeider, 1 jaar bij de Katoen Natie, 6 maanden in de Guylian chocoladefabriek te Sint-Niklaas; dat u nog niet gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u nog niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u nu de Belgische mentaliteit heeft, omdat uw kinderen hier geboren zijn, omdat de kinderen Nederlands spreken, omdat uw vrouw invalide is, omdat u geen huis heeft en problemen zou kunnen hebben. Op 10.08.2017 werden via uw trajectbegeleidster van het CAW Oost-Brabant nog volgende documenten doorgestuurd: bewijs van inschrijving afgegeven door Werkend Leren Antwerpen Noord d.d. 09.06.2017; attest afgegeven door Dr. Beunis R. op 11.08.2016 waarin gesteld wordt dat uw echtgenote om medisch psychiatrische redenen volledig en definitief werkonbekwaam zou zijn en dat zij daarom niet in staat zou zijn taallessen te volgen; schrijven van de Vlaamse Zorgkas i.v.m. de aanvraag van uw vrouw voor een vergoeding van de Vlaamse zorgverzekering; meerdere loonbriefjes op uw naam; een "Rapport- Rapportperiode 2016-2017" afgegeven door BuSO Zonnebos op naam van B.A.

Op 01.08.1984 huwde u in Gjakovë (voormalig Joegoslavië) met B.A. (geboren te Pee op 01.02.1969, B-kaart geldig tot 30.07.2021). Uit dit huwelijk werden 6 kinderen geboren: B.E. (geboren te Djakovica op 01.11.1990), B.D. (geboren te Djakovica op 17.12.1991), B.E. (geboren te Wetteren op 29.11.1995, B-kaart geldig tot 30.07.2021), B.M. (geboren te Djakovica op 18.07.1997, B-kaart geldig tot 10.09.2019), B.A. (geboren te Antwerpen op 04.02.2000, B-kaart geldig tot 30.07.2021) en B.A. (geboren te Antwerpen op 29.12.2002, B-kaart geldig tot 05.10.2021). Uw twee oudste zonen, E. en D., werden net als u veroordeeld voor (o.a.) zedenfeiten gepleegd op uw dochter, hun zus, Miranda en zitten momenteel een gevangenisstraf uit. Ook hun recht op verblijf wordt beëindigd. Uw echtgenote bezoekt u op zeer regelmatige basis in de gevangenis en ook uw zonen E. en A. bezoeken u van tijd tot tijd in de gevangenis. Enkel A. staat nog op hetzelfde adres ingeschreven als uw echtgenote. Uw beide dochters werden onder meer naar aanleiding van hun verklaringen in het kader van audiovisuele verhoren van 26.11.2014 ter hunner bescherming geplaatst in de instelling Elegast. Dochter M., die inmiddels meerderjarig is en een eigen kind heeft, woont momenteel zelfstandig. Dochter Alida werd in de loop van het jaar 2015 door de jeugdrechter geplaatst in het begeleidingstehuis "Home Philippe Speth". Er liggen thans geen bewijzen voor dat deze plaatsingsmaatregel in de nabije toekomst beëindigd zou worden, noch dat u nog enige vorm van contact zou hebben met uw dochters. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw dochters kan, gezien de omstandigheden, niet aangenomen worden. Het feit dat uw echtgenote recht op verblijf heeft in België, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met het herkomstland, er is niet gebleken dat zij een bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd dat het tegendeel bewijst. Uit het schrijven van Dr. B. R. d.d. 11.08.2016 waaruit blijkt dat uw echtgenote om medisch psychiatrische redenen volledig en definitief werkonbekwaam zou zijn en dat zij daarom niet in staat zou zijn taallessen te volgen om zich een vreemde taal eigen te maken, kan niet afgeleid worden dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn waardoor een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk zou zijn voor haar. Wel kan hieruit afgeleid worden dat uw echtgenote geen of weinig Nederlands spreekt en dat uw kinderen, naast hun kennis van het Nederlands, ook de taal van hun herkomstland beheersen, zo niet zouden zij niet met hun moeder kunnen converseren. Uit niks blijkt dat de medisch psychiatrische aandoening waaraan uw vrouw zou leiden, niet behandeld zou kunnen worden in het thuisland. Hoe dan ook, gezien zij recht op verblijf heeft in België, is zij geenszins verplicht België te verlaten en kan zij ervoor kiezen in België te blijven en contact met u te onderhouden middels (korte) bezoeken aan u en middels de moderne communicatiemiddelen. Indien zij ten gevolge van medische dan wel psychiatrische redenen nood zou hebben aan bijkomende zorgen, zou zij een beroep kunnen doen op de verschillende in België beschikbare diensten die deze zorgen aanbieden. Pas vanaf 22.02.2020 zou de Strafvuiterings-

rechtbank u eventueel een voorwaardelijke invrijheidstelling kunnen toekennen, op dat moment zullen al uw zonen meerderjarig zijn. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden tussen u en één van uw meerderjarige kinderen die hun recht op verblijf in België behouden. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond. U verwijst eveneens naar uw broer BARDOSANA Hajdar die woonachtig is in Duitsland. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Van dergelijke vorm van afhankelijkheid lijkt geen sprake tussen u en de door u vermelde broer. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. +++ U verklaarde dat u sinds 1995 in België verblijft, voor de volledigheid wordt opgemerkt dat dat dan niet steeds in legaal verblijf was (van 13.09.1995 tot 24.03.1999 en van 20.10.2005 tot 03.08.2006 was u niet in het bezit van enig verblijfsdocument). Daarenboven verklaarde u voor de asielinstanties bij uw asielaanvraag d.d. 24.03.1999 dat u in september 1995 naar Kosovo afreisde en dat u pas op 15.03.1999 vanuit Kosovo terugkeerde naar België alwaar u aankwam op 19.03.1999. Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat, indien uw huidige verklaringen waarheidsgetrouw zijn, u leugenachtige verklaringen aflegde voor de asielinstanties, nogmaals een bevestiging van uw laakbare karakter. Hoe dan ook, het is pas op 03.08.2006 dat uw verblijf definitief geregulariseerd werd. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, zoals reeds gezegd, lijkt het zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen banden meer zou hebben met de regio alwaar u een groot deel van uw leven woonachtig was en alwaar u opgegroeid bent. U verklaart dat u geen huis meer heeft in uw herkomstland, voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst geldt, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. U toont op geen enkele wijze aan dat u geen tewerkstelling zou kunnen vinden in uw land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Desgewenst kan uw familie u vanuit België ondersteunen om u weer in Kosovo dan wel elders waar u recht op verblijf hebt dan wel bekomt, te vestigen. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt van vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. U verklaarde 3 jaar in het Jan Palfijn ziekenhuis te Merksem, 2 jaar in het Middelheim ziekenhuis te Antwerpen, 2 jaar in de haven te Antwerpen als arbeider, 1 jaar bij de Katoen Natie en 6 maanden in de Guylian chocoladefabriek te Sint-Niklaas gewerkt te hebben. Het gegeven dat u reeds gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U heeft niet meer gewerkt sinds april 2015 en beschikt over een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. +++ U verklaart dat u een diabetespatiënt bent. U staaft dit niet met een medisch attest en er liggen momenteel geen bewijzen voor waaruit blijkt dat de medicatie die u nodig zou hebben voor u niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Kosovo. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. [...]"

Dit betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 22 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van "de motiveringplicht".

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Art. 22§1 Vw. stelt het volgende :

[...]

Art. 23 Vw . stelt evenwel :

[...]

Verzoeker verwijst naar de parlementaire werkzaamheden, meer bepaald de memorie van toelichting, m.b.t. de wet dd. 24.02.2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die voormeld artikel in de Vreemdelingenwet invoegde : "Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om "ernstige redenen" van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21" (p. 21)(Kamer van volksvertegenwoordigers (www.dekamer.be) Stukken : 54-2215/ 01(2016/2017), memorie van toelichting, <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2215/54K2215001.pdf>.) (eigen cursief) "Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)" (p. 23) (eigen cursief) "Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving" (p. 26). "Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen" (p. 26) (eigen cursief) Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr. 163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen". (<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-26-02-2016-0>) (eigen cursief) Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)(RvV 10 november 2016, 169.732, T. Vreemd., 2017, 1, ,49-50.) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare orde kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde. Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot het oplist van de veroordelingen van verzoeker en tot het citeren uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen omtrent de feiten, om vervolgens een moreel en per definitie dus en subjectief oordeel te vellen, om daarna zonder over de nodige expertise te beschikken, conclusies te trekken over de persoonlijkheid en de mate van bedreiging van verzoeker op heden voor de openbare orde. Verzoeker merkt op dat de feiten allen dateren van uit de periode 2011 - 31/8/ 2014 Elk bijkomend onderzoek naar de persoonlijkheid van verzoeker op een meer geobjectiveerde wijze zoals een persoonlijkheidsanalyse of psychosociaal verslag van de PSD in de gevangenis, ontbreekt en was in deze noodzakelijk om een genuanceerd maar objectief gegrond oordeel te kunnen vellen. Dergelijke motivering is op zich geen afdoende indicatie voor de reële kans dat verzoeker door zijn persoonlijk

gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie en dus een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde. Bijgevolg is sprake van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting. Verwerende partij heeft alvorens een beslissing te nemen, geenszins een afdoend voorafgaand onderzoek verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in het licht van art. 22 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht. Verweerder heeft evenmin afdoend correct gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 8 EVRM en het art. 74/13 Vw., geen rekening dient te worden gehouden met de lange duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing, kan verzoeker niet in België verblijven en dient hij het land binnen afzienbare tijd te verlaten. De bestreden beslissing houdt bijgevolg impliciet in dat hij, nu hij niet in België kan verblijven dat hij zich moet begeven naar Kosovo waarvan hij de nationaliteit bezit door geboorte. Dat verzoeker nog slechts een theoretische band heeft met Kosovo. Verzoeker heeft hier geen familiebanden meer; iedereen is er weggetrokken. Elke affectieve band ontbreekt. Verwerende partij beschikt geenszins over elementen die het tegendeel bewijzen. Bovendien zal hij van zijn levenspartner /echtgenote worden gescheiden hetgeen problematisch is gezien haar ziektebeeld. Tevens zal hij van zijn kinderen en kleinkinderen worden gescheiden. Dit vormt een verregaande ingreep op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve een schending van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet immers een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36). Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hieraan aandacht heeft besteed doch niet op zorgvuldige wijze.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (eigen cursief) Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.). Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Telkens dienen de belangen te worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Algemene factoren die

meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, RvV X - Pagina 28 van 34 Nunez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven; (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband; (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken: (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om: (11) de specifieke omstandigheden van de zaak; (12) Het opleggen van een inreisverbod Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70). Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklink in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.). Op basis van de methode van belangenafweging uiteengezet door het Europees Hof (zie hierboven) wenst verzoeker het volgende uiteen te zetten:

-De natuur en de ernst van de feiten

Verzoeker betwist formeel schuldig te zijn aan aanranding en verkrachting van zijn dochter, vanzelfsprekend ernstige feiten. Hij beseft niettemin dat de schuld juridisch vaststaat. De incriminatieperiode loopt tot 31/8/14. Inmiddels zijn er 4 jaar verstreken. Verwerende partij laat na om bij de evaluatie van de persoonlijkheid, van het gedrag van verzoeker om de actuele dreiging te beoordelen, te verwijzen naar objectieve elementen. Zij beperkt zich tot het oplijsten van de veroordelingen en het citeren uit het arrest van het hof van Beroep te Antwerpen. Nergens is sprake van objectievere bronnen zoals een risico taxatie of een psychosociaal verslag, noch enig deskundigenonderzoek.

-De duur van het verblijf van verzoeker in België

Verzoeker verblijft sinds 1993 in België. Op enkele jaren na heeft hij hier steeds verbleven, Nu ruim 25 jaar later woont hij hier nog. Verzoeker beschikte tot aan de bestreden beslissing over een verblijf van onbepaalde duur en dit sinds 2006.

-De familiesituatie en andere elementen die het werkelijk karakter van het familieleven aantonen

Verzoeker heeft in België zijn gezin gevormd en staat nog steeds in contact met zijn familie. Toen hij in België toekwam, had hij slechts 2 kleine kinderen. De vier anderen moesten nog geboren worden. Zij zouden hier hun hele leven doorbrengen. Verzoeker heeft hier ook jaar en dag gewerkt. Hij was de enige kostwinner van het gezin gelet op de ziekte van zijn echtgenote. Sinds zijn verblijf in de gevangenis komt zijn familie hem opzoeken. Met zijn dochter A. heeft hij momenteel contact per brief en soms per telefoon. A. staat immers zoals hoger uiteengezet, onder toezicht van de jeugdrechtbank en verblijft in het begeleidingstehuis "Home Philippe Speth". De contacten met verzoeker moeten onder toezicht en op voorspraak van de sociaal assistente worden opgebouwd zodat dit een zeer geleidelijk proces vormt dat verzoeker dient te respecteren (stuk 5B).

-de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

De feiten dateren van in de periode 2011- 2014, en dus geruime tijd na het vormen van een gezin (huwelijk in 1984 en geboorte eerste kind in 1991)! Verzoeker heeft in België zijn gezin gevormd en staat nog steeds in contact met zijn familie.

-de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd

Uit het huwelijk zijn zes kinderen geboren, waarvan op heden nog steeds één kind A. minderjarig is en in contact staat met haar vader. Het contact heropbouwen is één van de doelstellingen tijdens het verblijf van A. in Kappellen. -de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen. De echtgenote van verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte die sinds 1992 alleen maar is verergerd qua klinisch beeld. Meer bepaald is sprake van een defectueus beeld dat als een post - psychotische sekwel dient te worden beschouwd. Gaandeweg werd door behandelend psychiater B. verbonden aan het UZ Stuivenberg de diagnose gesteld van een procespsychose, meer bepaald schizofrenie met toenemende defectvorming. In 2017 stellen de behandelend geneesheren een mentale retardatie vast. Verzoeker zijn echtgenote is heel hulpafhankelijk voor algemeen dagelijkse activiteiten. Zij kent een uiterst lage zelfredzaamheid en is daardoor afhankelijk van mantelzorg. (stuk 3) Zij neemt medicatie onder toezicht: risperdal, een antipsychoticum evenals anafranil tegen depressie, (stuk 3) Sinds haar echtgenoot in de gevangenis verblijft, is mevrouw afhankelijk van de ondersteuning van D.E. (de partner van E., de zoon van verzoeker die ook opgesloten is in Leuven Centraal) die sindsdien bij haar woont en de mantelzorg waarneemt, (stuk 4) Indien verzoeker zou moeten terugkeren, kan zijn echtgenote hier in België niet achterblijven. Immers zijn ook de twee zonen in gevangenschap het voorwerp van een intrekkingmaatregel door verwerende partij. De partner van de in gevangenschap verkerende zoon E., mevrouw D.E. die momenteel bij verzoeker zijn echtgenote inwoont en de mantelzorg opneemt, zal meer dan waarschijnlijk haar partner vervoegen zodat er niemand overblijft om de echtgenote te ondersteunen en de mantelzorg te organiseren. Zij spreekt amper Nederlands en kan de taal zelfs indien gewenst niet langer aanleren ingevolge haar ziekte. De psychiater stelde formeel dat zij geen taalles kon volgen (stuk 3) Verzoeker zijn echtgenote kan hem onmogelijk vergezellen naar Kosovo. Zij is ernstig ziek, lijdt aan schizofrenie met toenemende defectvorming, mentale retardatie, desoriëntatie, geheugenverlies, dermate dat zij nog amper de weg naar huis kan terugvinden (stuk 3). Laat staan dat zij in een land waar zij 25 jaar geleden is vertrokken, zich kan behelpen. In Kosovo bestaat het concept mantelzorg niet. Verder beschikt zij in Kosovo over geen enkel netwerk om haar in haar dagelijkse activiteiten te ondersteunen, hetgeen noodzakelijk is gezien haar uiterst beperkte zelfredzaamheid. Bij gebrek aan affectieve banden lijdt zij in haar huidige conditie een ernstig risico op een vernederende of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer van haar echtgenoot, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

-Belang van het kind

In casu wordt volledig voorbij gegaan door verwerende partij aan de belangen van A. Indien haar vader, verzoeker, wordt uitgewezen, kan haar moeder onmogelijk achterblijven zodat in voormeld geval, Alida volkomen alleen achterblijft als niet begeleide minderjarige vreemdeling?! Dit scenario strekt haar belangen absoluut niet. A. is immers zelf vragende partij voor contactherstel met haar broers en vader! Onder toezicht van de sociale dienst dienen/zullen de contacten met de vader en broers (te) worden opgebouwd. Dit vormt een van de belangrijke doelstellingen tijdens haar verblijf voor de sociale dienst in hun werking met A. A. staat in contact met haar vader per brief. Met haar moeder spreekt zij persoonlijk af en ook met E., de partner van haar broer E.. Dit wordt ook opgevolgd door de jeugdrechtbank (stuk 5B) Verwerende partij neemt dit element niet mee in haar beoordeling terwijl dit is

opgeworpen door verzoeker waar hij stelt dat Alida binnenkort terug bij de moeder zal komen wonen en hiermee aangeeft dat er toch contacten zijn en dat er sprake is van een vorm van contactherstel tussen de familie en het meisje. Dit werd niet mee in overweging genomen laat staan verder onderzocht door verwerende partij. De bestreden beslissing vermeldt dat er geen contacten zouden zijn en dit nergens uit blijkt. A. staat onder toezicht van de rechtbank en verblijft in een begeleidingstehuis. Zij kan bijgevolg niet zonder meer haar familie vervoegen en het land verlaten. Hiervoor heeft zij het akkoord van de rechtbank nodig een akkoord dat niet wordt verstrekt gelet op de voorgeschiedenis.

Hiermee schendt verwerende partij artikel 3 IVRK

Artikel 3 IVRK stelt:

Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Lid 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. Lid 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht, (eigen cursief) Bijgevolg blijkt dat verwerende partij in praktijk geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind, nochtans een verplichting conform artikel 3 IVRK. Immers erkent de Nederlandse Raad van State sinds 16 april 2013 de rechtstreekse werking van (artikel 3) het IVRK verdrag zodat in beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, expliciet aandacht dient te worden verstrekt aan hun belangen. Het klassiek verweer van verwerende partij dat artikel 3 IVRK geen rechtstreekse werking zou kunnen kan niet worden bijgetreden nu het hoger belang ook door het EHRM in vast rechtspraak wordt gehonoreerd en deze wel degelijk rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde (arrest Jeunesse/ Nederland 3 oktober 2014. Bovendien blijkt uit hogere en lagere rechtspraak dat een grote strekking de rechtstreekse werking van artikel 3 IVRK wel degelijk aanvaardt. Verweerder heeft op geen enkel ogenblik de belangen van het minderjarig kind A. daadwerkelijk in haar beoordeling opgenomen. Om deze redenen is de beslissing niet afdoende gemotiveerd Ten slotte verwijst verwerende partij in zijn bestreden beslissing ook naar een economisch gegeven " U heeft niet meer gewerkt sinds april 2015 en beschikt over een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt". Hiermee heeft verwerende partij een economische grond ingeroepen om de intrekking van het verblijfsrecht mede te motiveren (inzonderheid door het te laten prevaleren op het argument van verzoeker mbt het familie- en gezinsleven en diens integratie in België) hetgeen conform artikel 22 en 23 VW niet is toegestaan en dus een schending oplevert hiervan. Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Er bestaat een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Verder zijn er nog de kinderen van verzoeker zijn zoon, waaronder ook een Belgisch kind. Zij zullen in geval van een terugkeer van verzoeker, hun grootvader niet leren kennen.

-Mogelijkheid om zich in een ander land te vestigen : duurzaamheid van de sociale, culturele en familie banden met het gastland en het bestemmingsland

Verzoeker heeft geen banden meer met Kosovo behalve een theoretische band namelijk de nationaliteit die hij verkregen heeft bij de geboorte. Verzoeker kwam in 1993 in België aan en bouwde hier zijn leven op. Hij heeft overigens geen familie meer in Kosovo noch enig netwerk dat hem zou kunnen steunen om zich er te vestigen. Het tegendeel wordt niet opgeworpen laat staan aangetoond door verwerende partij, enkel wordt de verklaring niet geloofwaardig geacht. Doch hoe dient verzoeker in gevangenschap hiervan een negatief bewijs te leveren? Zij hebben geen onroerende goederen meer, familie en kennissen zijn weggetrokken (naar Duitsland en Italië) ingevolge de oorlog in Joegoslavië in de jaren negentig; zij verlieten hun land in 1992. Verwerende partij verlangt van verzoeker bewijzen die hij onmogelijk vanuit gevangenschap kan bijbrengen. Met deze bijzondere detentieomstandigheid werd geen rekening gehouden. Er worden slechts vijftien dagen verstrekt om informatie bij te brengen, hetgeen vanuit gevangenschap geen afdoende termijn vormt om de informatie de verwerende partij in deze vraagt, bij te brengen. De beëindigingsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar deze enkel als gevolg

heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn kinderen, echtgenote en zijn kleinkinderen wonen, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Volgens verwerende partij is het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De motivatie van de beëindigingsbeslissing echter voldoet geenszins in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM. Verweerder gaat geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die thans 51 jaar oud is, en sinds 1993 in België heeft gewoond en gewerkt, er zijn gezin heeft uitgebouwd, en er zijn familie heeft wonen, en het algemeen belang, anderzijds. Verweerder stelt op een stereotype manier dat de echtgenote van verzoeker vrij is hem te vervoegen dan wel in België te blijven / gescheiden te gaan leven en dat zij desgevallend kunnen communiceren met moderne technologie en korte bezoeken. Gelet op de specifieke uiteengezette omstandigheden is dit allermint een realistische haalbare optie. In casu heeft er dus geen afdoende concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker verwijst nog naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist (<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-18-12-2014>). Gezien al deze elementen, kan men na een belangenafweging, niet besluiten dat verzoeker op heden een ernstig risico vormt voor de openbare orde zodat de beslissing van beëindiging van verblijf disproportioneel is .“

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsmachtiging, omdat zijn gedrag een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering aangaande de concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker toont niet aan dat de motieven – waarvan hij blijkens zijn verzoekschrift kennis heeft – niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Kernbetoog van verzoeker is dat de motivering van de bestreden beslissing op zich geen afdoende indicatie is voor de reële kans dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie en dus een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hij is verder van oordeel dat de bestreden beslissing een verregaande en disproportionele ingreep vormt in zijn privé- en gezinsleven, dat niet alle

elementen betrokken werden in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

2.7. Artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° [...];

2° [...];

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

2.8. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet dat hiermee samen gelezen moet worden luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.9. Wat betreft het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”, opgenomen in artikel 22 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat in de memorie van toelichting het volgende wordt gesteld: “*Aangezien de begrippen “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen” of “dwingende redenen” uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd.*” (Memorie van toelichting bij de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2215, p. 23). Aldus blijkt dat de wetgever ervoor heeft geopteerd zich voor de interpretatie van de in artikel 22 van de Vreemdelingenwet vervatte begrippen te baseren op de rechtspraak van het Hof van Justitie, dit voor alle in laatstgenoemde bepaling opgenomen vreemdelingen.

2.10. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde*” en “*dwingende redenen van openbare orde*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”, zeker vallen onder de categorie van “*gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”.

2.11. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemde-

ling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

2.12. Wat betreft de seksuele uitbuiting van kinderen, heeft het Hof van Justitie gesteld dat *“lidstaten mogen oordelen dat strafbare feiten als die welke zijn genoemd in artikel 83, lid 1, tweede alinea, VWEU een buitengewoon ernstige inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dus kan vallen onder het begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid”, op grond waarvan een maatregel van verwijdering overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 kan worden gerechtvaardigd, op voorwaarde dat de wijze waarop dergelijke strafbare feiten zijn gepleegd, bijzonder ernstige kenmerken vertoont.”* (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I. t. Oostenrijk). Voormelde zaak betreft seksueel misbruik van een minderjarige, aanranding en verkrachting binnen een gezinssituatie, quod in casu.

2.13. In casu werd op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat verzoekers gedragingen een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormen. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst gewezen op het gerechtelijke verleden van verzoeker, met name:

- het bestaan van 29 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken, waaruit blijkt dat verzoeker *“duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen trekt en de ernst van [zijn] daden niet [inziet], noch schijnt te begrijpen dat [zijn] gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is”*;
- het aanhoudingsmandaat van 27 november 2014 uit hoofde van verkrachting op een minderjarige boven de leeftijd van 14 jaar en onder de 16 jaar, verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar, verzuim onderhoud tegenover een kind beneden de 16 jaar of onbekwame persoon, mededader, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan kinderen beneden de 16 jaar of aan de persoon niet bij machte in zijn onderhoud te voorzien; er wordt vastgesteld dat dit aanhoudingsmandaat op 2 februari 2015 onder voorwaarden werd opgeheven;
- de veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 27 juni 2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van één jaar in staat van herhaling en wettelijke herhaling en de vervallenverklaring van het recht tot het besturen van alle motorvoertuigen voor een periode van vijf jaar, wegens het schuldig maken van het gebruik van een draagbare telefoon die hij in de hand had, wanneer het voertuig niet stil stond of geparkeerd was, aan spijts tegen het aan hem uitgesproken verval van het recht tot sturen van een motorvoertuig voor een duur van vier jaar en het op een openbare plaats te hebben bestuurd van een personenwagen;
- de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen op 1 maart 2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van tien jaar en ontzetting uit de rechten voor een termijn van tien jaar, wegens verkrachting op een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, de daad met name opgedrongen door geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat verzoeker een bloedverwant in de opgaande lijn is van het slachtoffer, namelijk de vader van het slachtoffer (tussen 18 juli 2011 en 18 juli 2013, meermaals, op niet nader bepaalde data); aan verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat verzoeker een bloedverwant in de opgaande lijn is van het slachtoffer, namelijk de vader van het slachtoffer (tussen 18 juli 2013 en 31 augustus 2014, meermaals, op niet nader bepaalde data); aan aanranding van de eerbaarheid gepleegd te hebben op personen of met behulp van personen van het mannelijke of het vrouwelijke geslacht, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, op

de persoon van een minderjarige, geen volle 16 jaar oud, met de omstandigheid dat verzoeker een bloedverwant in de opgaande lijn is van het slachtoffer, namelijk de vader van het slachtoffer (tussen 18 juli 2011 en 18 juli 2013, meermaals, op niet nader bepaalde data);

2.14. Er wordt door verweerder in de bestreden beslissing concreet ingegaan op verzoekers gedragingen die aan de grondslag liggen van de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen op 1 maart 2017. Zo wordt aangegeven dat uit het arrest blijkt dat de handelingen die verzoeker stelde *“van aard waren het algemene eerbaarheidsgevoel te krenken”*, waarbij *“het gezinsmilieu [van het slachtoffer], waarin ze zich veilig had moeten voelen, zich in werkelijkheid [transformeerde] tot een ware hel, waarin ze al die tijd in een permanente angst voor seksueel misbruik leefde.”* Er wordt aangehaald dat het hof van beroep benadrukte dat *“het herhaaldelijk opzettelijk toebrengen van slagen aan de (jonge) meisjes en (volwassen) vrouwen binnen [verzoekers] gezin of de dreiging ermee, als rode draad doorheen het strafdossier loopt”* en dat *“de vrouwen in [verzoekers] gezin klaarblijkelijk aanzien [worden] als gebruiksvoorwerpen die de huishoudelijke taken moeten doen, die geslagen worden en die misbruikt worden”*. De staatssecretaris stelt dat verzoeker met zijn handelwijze een grove inbreuk heeft gemaakt op de lichamelijke integriteit en de persoonlijke levenssfeer van zijn dochter, waarbij hij enkel heeft gehandeld vanuit zijn eigen directe behoeftebevrediging en op generlei wijze bekommerd was om de gevoelens van zijn dochter. Er wordt benadrukt dat verzoeker *“het vertrouwen dat kinderen normaliter in hun vader mogen stellen en de veiligheid die zij van hem mogen verwachten op een buitengewoon ernstige wijze [heeft] beschaamd en veronachtzaamd”*.

2.15. Verweerder verwijst in deze nog naar artikel 83, lid 1 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, luidens hetwelk seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie valt, waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Er wordt eveneens verwezen naar punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93, dat benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg. De Raad verwijst in dit verband nog naar het in punt 2.12. aangehaalde arrest P.I. van het Hof van Justitie.

2.16. Verweerder leidt uit het geheel van verzoekers veroordelingen en feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen het volgende af: *“Uw gedrag vormt een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd en de langdurige periode waarin zij zijn gepleegd, uw uitgesproken asociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.”*

2.17. Waar verzoeker *“formeel [betwist] schuldig te zijn aan aanranding en verkrachting van zijn dochter”*, wijst de Raad erop dat verzoekers schuld niet ter betwisting staat. Het hof van beroep te Antwerpen heeft reeds op 1 maart 2017 geoordeeld dat verzoeker schuldig is aan verkrachting op zijn dochter. Dit kan bezwaarlijk opzij worden geschoven door een loutere ontkenning de feiten te hebben gepleegd. Verzoeker poneert verder dat verweerder er zich in de bestreden beslissing toe beperkt de opgelopen veroordelingen op te lijsten, om vervolgens een *“moreel en per definitie dus een subjectief oordeel te vellen”*. In deze acht verzoeker het noodzakelijk dat verweerder over een bijkomende expertise zou beschikken, teneinde hem toe te laten conclusies te trekken over verzoekers persoonlijkheid en de mate van actuele bedreiging. De Raad kan verzoeker evenwel niet volgen in zijn betoog. De Raad benadrukt vooreerst dat de bevoegdheid om vast te stellen of verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, in de zin van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, exclusief aan de staatssecretaris toekomt. Eveneens is het de exclusieve bevoegdheid van de staatssecretaris om aan deze vaststelling de voorziene verblijfsrechtelijke gevolgen te verbinden. Nergens in de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de staatssecretaris dienaangaande een bijkomende expertise dient te vergaren, noch dat hij bijkomende onderzoeken dient te laten geschieden. Verzoeker verwijst naar persoonlijkheidsanalyses of een psychologisch verslag van de psychosociale dienst van de gevangenis, doch de Raad kan enkel vaststellen dat nergens is voorzien dat de staatssecretaris dergelijke onderzoeken dient te bevelen, alvorens hij een standpunt zou kunnen innemen aangaande het actuele gevaar dat verzoeker voor de openbare orde uitmaakt. Verzoeker lijkt instrumenten van het strafrecht zonder meer te willen overdragen naar het vreemdelingencontentieux, doch de Raad stelt vast dat beide een geheel verschillende finaliteit hebben en worden beheerst door hun eigen wetgeving

dienaangaande. Verzoeker blijft in gebreke concreet aan te tonen op grond waarvan de staatssecretaris zou zijn verplicht dergelijke onderzoeken te bevelen. De door de staatssecretaris opgenomen overwegingen zijn op een gedegen wijze onderbouwd, waarbij de beoordeling van verzoekers gedragingen een essentieel element vormt voor de inschatting of verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Zoals verzoeker immers zelf stelt, dient de staatssecretaris geval per geval na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokkene een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Dergelijk onderzoek vereist logischerwijs dat de staatssecretaris een beoordeling maakt van verzoekers persoonlijke gedragingen. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van zijn persoonlijkheid en gedragingen ongefundeerd is, dan wel dat deze zou getuigen van een onvoldoende kennis van de zaak. Daarenboven is de bestreden beslissing ook niet zonder meer beperkt tot het oplijsten van de veroordelingen en “*subjectieve*” waardeoordelen van de staatssecretaris. Er wordt in de bestreden beslissing nadrukkelijk teruggegrepen naar de inhoud van het arrest van het hof van beroep te Antwerpen. Hierbij wordt concreet ingegaan op wat dit hof heeft gesteld aangaande verzoekers gedragingen.

2.18. Waar verzoeker nog wijst op het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten, wijst de Raad er vooreerst op dat het enkele gegeven dat er reeds enige tijd is verstreken sedert het plegen van de feiten nog niet inhoudt dat er geen sprake zou kunnen zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde. In deze wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29; HvJ 2 mei 2018, C- 331/16 en C- 366/16). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing heeft verweerder nadrukkelijk de aandacht gevestigd op de ernst van de gepleegde feiten, waarbij wordt aangegeven dat de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit valt en een ernstige schending van de grondrechten vormt (artikel 83, lid 1 van het VWEU en richtlijn 2011/93). Verzoeker toont, met zijn betoog inzake het tijdsverloop sedert de gepleegde feiten, niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Hoe dan ook dient de Raad op te merken dat verzoekers gerechtelijk verleden omvangrijker is dan de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen, voor de feiten gepleegd tussen 2011 en 2014. Verzoeker lijkt voorbij te gaan aan de overige strafrechtelijke feiten op zijn palmares. Zoals in de bestreden beslissing werd aangegeven is verzoeker niet minder dan 29 keer veroordeeld door de politierechtbank in verkeerszaken. Deze veroordelingen beslagen nagenoeg de gehele periode sinds verzoekers aankomst in België tot aan zijn huidige opsluiting in de gevangenis. Zo werd verzoeker nog op 26 februari 2015, 19 februari 2016, 10 augustus 2016 en 22 september 2016 veroordeeld door de politierechtbank. In deze heeft verweerder benadrukt dat deze talrijke veroordelingen ervan getuigen dat verzoeker “*duidelijk geen lessen [trekt] uit deze veroordelingen, de ernst van uw daden niet [blijkt] in te zien, noch schijnt te begrijpen dat [zijn] gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is*”. Verzoekers opeenstapeling van veroordelingen lijkt dus enkel een halt te zijn toegeroepen omwille van de aanvang van zijn tien jaar durende gevangenisstraf.

2.19. Waar verzoeker in zijn uiteenzetting nog valt over de passage “*u heeft niet meer gewerkt sinds april 2015 en beschikt over een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt*” en hieruit afleidt dat de staatssecretaris economische gronden heeft ingeroepen om de beëindiging van het verblijf te motiveren, wordt deze passage geheel uit zijn context gehaald. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze passage geenszins werd aangewend om de beëindiging van het verblijf te onderbouwen, doch wel dat deze passage betrekking heeft op de belangenafweging van de persoonlijke elementen die verzoekers zaak kenmerken ten opzichte van het gevaar dat hij voor de openbare orde uitmaakt. Degelijke afweging is geenszins strijdig met de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet.

2.20. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.21. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, “*Slivenko/Letland*” (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, “*Maslov/Oostenrijk*” (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, “*K.M./Zwitserland*”, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, “*Nuñez/Noorwegen*”, § 84; EHRM 10 juli 2014, “*Mugenzi/Frankrijk*”, § 62).

Wat betreft het gezinsleven

2.22. Voor wat betreft de banden tussen verzoeker en zijn zonen Ed.B. en D.B., werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verblijfsmachtiging van deze zonen eveneens werd beëindigd. Zij kunnen dus desgevallend verzoeker vergezellen bij een terugkeer naar Kosovo. Voor zover er al sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en voormelde zonen, blijkt geen schending hiervan.

2.23. Voor wat betreft de banden tussen verzoeker en zijn zonen El.B. en A.B. werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat deze zonen op het ogenblik dat verzoeker eventueel een voorwaardelijke invrijheidsstelling zou kunnen worden toegekend in 2020, reeds meerderjarig zullen zijn. In deze wijst de Raad er bovendien op dat zij reeds op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing meerderjarig waren. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is er enkel sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers/zussen, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33). Verzoekers meerderjarige zonen bezoeken verzoeker weliswaar van tijd tot tijd in de gevangenis, doch verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een afhankelijkheidssituatie tussen hemzelf en zijn meerderjarige zonen die de gewone affectieve banden overstijgt. Eenzelfde vaststelling geldt voor het gezinsleven tussen verzoeker en zijn meerderjarige dochter M.B. die luidens de bestreden beslissing een eigen kind heeft en zelfstandig woont.

2.24. Voor wat betref de banden tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter A.B., wordt in de bestreden aangehaald dat het kind A.B. in de loop van het jaar 2015 door de jeugdrechter geplaatst werd in het begeleidingstehuis “*Home Philippe Speth*”. Verweerder stelde in deze dat geen bewijzen voorliggen dat deze plaatsingsmaatregel in de nabije toekomst zou worden beëindigd, noch dat verzoeker enige vorm van contact heeft met zijn dochter. Verzoeker poneert thans dat zijn dochter A.B. met hem “*momenteel*” contact onderhoudt per brief en soms per telefoon, doch legt geen enkel bewijs voor van effectief contact. Dit blijkt ook niet uit overtuigingsstuk 5B dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Een loutere bewering volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker en het kind A.B. wel degelijk enige vorm van contact onderhouden. Het gegeven dat dit mogelijkerwijs in de toekomst heropgebouwd wordt, maakt niet dat er thans effectief contact is of dat dit zeker zo zal zijn in de toekomst. In overtuigingsstuk 5B dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en dat zou opgesteld zijn door de sociaal assistente die dochter A.B. begeleidt, leest de Raad ook nog dat de grenzen van het kind A.B. dienen te worden gerespecteerd en dat er geen druk mag worden gelegd inzake contact met verzoeker. Tevens wordt onder het punt “*waar maakt men zich zorgen over*” het volgende aangegeven: “*vragen aan A. om terug thuis te komen wonen, vragen aan A. om vader en/of broers te gaan bezoeken in de gevangenis, vragen aan A. om te telefoneren met vader en/of broers*”. Als “*bestaande veiligheid*” wordt aangegeven dat verzoeker thans in de gevangenis zit. Er wordt in het document weliswaar melding gemaakt van de doelstelling om bezoeken terug op te bouwen, doch hierbij wordt uitdrukkelijk aangegeven dat dit enkel kan geschieden “*indien veilig*”. Verzoeker poneert dat het kind A.B. zelf vragende partij is voor contactherstel met haar vader, doch hiervan ligt geen enkel bewijs voor.

2.25. Inzake het gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote, is er geen reden om te twijfelen aan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekers echtgenote bezoekt hem zeer regelmatig in de gevangenis. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat

verweerder rekening heeft gehouden met het bestaan van dit gezinsleven en de impact van de bestreden beslissing op dit gezinsleven. Zo kan het volgende worden gelezen in de bestreden beslissing: *“Het feit dat uw echtgenote recht op verblijf heeft in België, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met het herkomstland, er is niet gebleken dat zij een bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd dat het tegendeel bewijst. Uit het schrijven van Dr. B. R. d.d. 11.08.2016 waaruit blijkt dat uw echtgenote om medisch psychiatrische redenen volledig en definitief werkonbekwaam zou zijn en dat zij daarom niet in staat zou zijn taallessen te volgen om zich een vreemde taal eigen te maken, kan niet afgeleid worden dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn waardoor een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk zou zijn voor haar. Wel kan hieruit afgeleid worden dat uw echtgenote geen of weinig Nederlands spreekt en dat uw kinderen, naast hun kennis van het Nederlands, ook de taal van hun herkomstland beheersen, zo niet zouden zij niet met hun moeder kunnen converseren. Uit niks blijkt dat de medisch psychiatrische aandoening waaraan uw vrouw zou leiden, niet behandeld zou kunnen worden in het thuisland. Hoe dan ook, gezien zij recht op verblijf heeft in België, is zij geenszins verplicht België te verlaten en kan zij ervoor kiezen in België te blijven en contact met u te onderhouden middels (korte) bezoeken aan u en middels de moderne communicatiemiddelen. Indien zij ten gevolge van medische dan wel psychiatrische redenen nood zou hebben aan bijkomende zorgen, zou zij een beroep kunnen doen op de verschillende in België beschikbare diensten die deze zorgen aanbieden.”*

2.26. Verzoeker benadrukt de medische toestand van zijn echtgenote, doch toont niet aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing niet kunnen standhouden en dat er hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven wordt verdergezet in Kosovo. In de bestreden beslissing werd aangegeven dat niet blijkt dat de medische aandoening niet in Kosovo kan worden behandeld. Verzoeker beperkt er zich toe de diagnose en medicamenteuze behandeling van zijn echtgenote te benadrukken, doch toont niet aan dat de nodige medicatie niet beschikbaar zou zijn in Kosovo. Wat betreft de mantelzorg en het gebrek aan zelfredzaamheid beweert verzoeker dat in Kosovo het concept mantelzorg niet bestaat. Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit aan te tonen. Daarenboven toont hij evenmin aan dat het onmogelijk zou zijn voor hemzelf om deze mantelzorg in Kosovo op zich te nemen. Verzoeker beweert verder dat zijn echtgenote geen enkel netwerk heeft om haar te ondersteunen in haar dagelijkse activiteiten, doch toont niet aan waarom hij deze taak niet op zich kan nemen. Zoals verzoeker bovendien zelf aangeeft, werd tevens het verblijfsrecht van zijn zoon E.B. beëindigd. Verzoeker geeft aan dat mevr. E.D., de echtgenote van E.B., meer dan waarschijnlijk haar partner naar Kosovo zal vervoegen. In deze toont verzoeker niet aan dat mevr. E.D. – die op heden reeds instaat voor de mantelzorg van zijn echtgenote – niet in staat zou zijn om in Kosovo de mantelzorg verder te zetten. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoeker de bewering dat *“zijn echtgenote hem onmogelijk [kan] vergezellen naar Kosovo”* niet aantoonst. Dit blijkt niet uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. Hoe dan ook, werd in de bestreden beslissing tevens aangegeven dat verzoekers echtgenote haar recht op verblijf behoudt en derhalve geenszins verplicht is om verzoeker te volgen naar zijn herkomstland. Verzoeker toont niet aan dat het niet mogelijk is om het contact met haar te onderhouden middels bezoeken of via de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker acht dit weliswaar een stereotiepe motivering maar zelfs als dit zo zou zijn betekent dit niet dat het geen deugdelijke motivering is. Verzoeker stelt verder dat er niemand meer zou overblijven om zijn echtgenote te ondersteunen en mantelzorg te verschaffen, doch er blijkt niet zij geen beroep zou kunnen doen op de verschillende in België beschikbare diensten die deze zorgen aanbieden. Bovendien beschikken vier van de zes kinderen van verzoeker en van zijn echtgenote nog over een geldig verblijfsrecht in België. Verzoeker toont niet aan dat zijn echtgenote geen beroep kan doen op hen om haar te ondersteunen in haar dagelijkse zorgen. De loutere overtuiging van verzoeker dat dit alles *“allerminst een realistische haalbare optie [is]”*, volstaat niet.

2.27. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt voor verzoeker. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de in de bestreden beslissing geopperde oplossingen voor het verderzetten van zijn gezinsleven met zijn echtgenote onmogelijk zijn. Hij heeft evenmin aangetoond dat bepaalde aspecten van zijn gezinsleven waarvan ze op de hoogte werd gebracht niet mee in overweging werden genomen door de verwerende partij. Met zijn betoog toont verzoeker ook niet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om verzoekers familiale belangen, gelet op de omstandigheden die zijn geval kenmerken, ondergeschikt te achten aan de vrijwaring van de openbare orde.

Wat betreft het privéleven

2.28. Artikel 8 van het EVRM beschermt tevens het recht op respect van het privéleven, maar definieert het begrip 'privéleven' niet. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, "Niemiets/Duitsland", § 29; EHRM 27 augustus 2015, "Parrillo/Italië" (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, "Slivenko/Letland" (GK), § 95-96).

2.29. In casu ligt de situatie voor van een vreemdeling, die thans 51 jaar oud is, die sinds 1993 in België verblijft en die sinds 2006 in het bezit is van een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoeker alhier zekere banden heeft opgebouwd en dat hij dus een privéleven leidt in België. Dit wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing.

2.30. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, zoals reeds gezegd, lijkt het zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen banden meer zou hebben met de regio alwaar u een groot deel van uw leven woonachtig was en alwaar u opgegroeid bent. U verklaart dat u geen huis meer heeft in uw herkomstland, voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst geldt, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. U toont op geen enkele wijze aan dat u geen tewerkstelling zou kunnen vinden in uw land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Desgewenst kan uw familie u vanuit België ondersteunen om u weer in Kosovo dan wel elders waar u recht op verblijf hebt dan wel bekomt, te vestigen. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt van vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. U verklaarde 3 jaar in het Jan Palfijn ziekenhuis te Merksem, 2 jaar in het Middelheim ziekenhuis te Antwerpen, 2 jaar in de haven te Antwerpen als arbeider, 1 jaar bij de Katoen Natie en 6 maanden in de Guylian chocoladefabriek te Sint-Niklaas gewerkt te hebben. Het gegeven dat u reeds gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U heeft niet meer gewerkt sinds april 2015 en beschikt over een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt."*

2.31. Waar verzoeker vooreerst aangeeft dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn detentie, zodat hij onmogelijk binnen een termijn van 15 dagen de nodige bewijsstukken kon overmaken dat hij geen banden meer heeft met Kosovo, wijst de Raad erop dat de vragenlijst "hoorplicht" dateert van 17 mei 2017 en dat de bestreden beslissing slechts werd getroffen op 9 juli 2018. Aldus beschikte verzoeker nog over een periode van één jaar om eventuele bijkomende bewijsstukken over te maken. Zo werd in de bestreden beslissing nog verwezen naar bijkomende stukken die door verzoekers trajectbegeleider worden overgemaakt op 10 augustus 2017. Aldus beschikte verzoeker over voldoende tijd om eventuele bijkomende bewijsstukken te verzamelen en alsnog over te maken aan verweerder. Verzoeker toont ook niet aan welke bijkomende bewijsstukken hij desgevallend had willen overmaken.

2.32. De Raad stelt vast dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt voormelde overwegingen over zijn privéleven onderuit te halen, noch toont hij hiermee aan dat ten onrechte onvoldoende aandacht aan bepaalde aspecten hiervan werd besteed of dat bepaalde aspecten ervan toch wijzen op uitzonderlijke banden met België. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om uitzonderlijke banden met België te vereisen opdat zijn privéleven in België zwaarder kan doorwegen dan de vaststelling dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan enkel opmerken dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van de elementen die zijn zaak kenmerken, waarbij hij in gebreke blijft concreet in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker herhaalt dat hij geen banden of netwerk meer heeft in Kosovo, doch gaat voorbij aan de

vaststelling dat ook het verblijfsrecht van zijn twee meerderjarige zonen werd beëindigd. Aldus kunnen zij eventueel een beroep doen op elkaar om hun leven in Kosovo opnieuw op te bouwen. Verder werd in de bestreden beslissing benadrukt dat verzoeker een groot deel van zijn leven woonachtig was in Kosovo en dat hij aldaar is opgegroeid. De Raad erkent in deze dat verzoeker reeds langdurig in België verblijft, doch dient tevens vast te stellen dat verzoeker tot zijn 28^e levensjaar in Kosovo heeft verbleven. Aldus kan worden aangenomen dat verzoekers band met Kosovo verder reikt dan een louter theoretische band middels de nationaliteit die hij verkregen heeft bij de geboorte. In deze omstandigheid kan het niet onredelijk worden geacht dat de staatssecretaris niet zonder meer aanneemt dat verzoeker geen banden meer zou hebben met Kosovo. Wat betreft het gebrek aan een woning in Kosovo, gaat verzoeker niet in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat hij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in zijn herkomstland om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven, noch dat zijn familie hem vanuit België niet zou kunnen ondersteunen om zich opnieuw in Kosovo te vestigen. Wat betreft zijn economische integratie, benadrukt verzoeker dat hij hier steeds heeft gewerkt. In deze erkent de staatssecretaris dat verzoeker hier gedurende een periode van acht en een half jaar heeft gewerkt, doch benadrukt hij dat verzoeker niet meer heeft gewerkt sinds april 2015 en dat zijn strafblad een inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Verder wordt benadrukt dat deze tewerkstelling geen afbreuk doet aan het actueel en ernstig gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Door louter andermaal te herhalen dat hij hier *“jaar en dag heeft gewerkt”*, toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de tewerkstelling in het verleden een beëindiging van het verblijf niet verhindert. De Raad merkt in deze op dat verzoeker hier ook acht en een half jaar heeft gewerkt ten opzichte van een verblijf van 23 jaar, zodat hij tijdens een groot deel van zijn verblijf geen tewerkstelling had. Alleszins staat vast dat verzoeker op heden geen tewerkstelling meer heeft, zodat de beëindiging van zijn verblijf geen einde maakt aan een lopende tewerkstelling. Verzoeker weerlegt ook niet de vaststelling dat zijn strafblad – waarvoor hij zelf verantwoordelijk is – een verdere integratie in de Belgische economische markt heeft bemoeilijkt. Bovendien dient deze passage in de bestreden beslissing samen worden gelezen met de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet in staat zou zijn een tewerkstelling te vinden in zijn herkomstland.

2.33. Verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris ten onrechte onvoldoende aandacht heeft besteed aan bepaalde onderdelen van zijn gezins- of privéleven, noch dat de zogenaamde door hem geciteerde *“Boultif-criteria”* niet werden onderzocht. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het gewicht dat aan elk van betrokken criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de betrokken zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70). In casu heeft verweerder veel gewicht gegeven aan de ernst van het gepleegde misdrijf, met name seksueel misbruik van een minderjarige, aanranding en verkrachting binnen een gezinssituatie, wat gelet op het gestelde in punt 2.12. niet kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont niet aan waarom zijn gezins- en privéleven – gelet op al de elementen die zijn zaak kenmerken en in het bijzonder de zeer zwaarwichtige feiten waarvoor hij werd veroordeeld – in casu verhinderen dat zijn verblijfsmachtiging van onbepaalde duur wordt beëindigd. Gelet op bovenstaande wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

2.34. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, kan de Raad verwijzen naar het gestelde in punt 2.24. In voormeld punt werd reeds uiteengezet dat de staatssecretaris wel degelijk de belangen van het minderjarig kind A.B. in overweging heeft genomen. Wat specifiek het argument betreft dat het kind A.B. ingeval dat verzoeker en zijn echtgenote terugkeren naar Kosovo *“volkomen alleen achterblijft als niet begeleide minderjarige vreemdeling”*, wijst de Raad erop dat het kind A.B. op heden is geplaatst door de jeugdrechter en aldus hoe dan ook niet langer in gezinsverband leeft met verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker beweert dat het kind snel terug bij haar moeder zou komen wonen, doch brengt hiervan geen enkel bewijs aan. Verzoeker tilt er eraan dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden doch de Raad ziet in welk belang verzoeker heeft bij deze opwerping, daar dit niet wordt aangetoond en het eventueel samenwonen van zijn dochter A.B. met zijn echtgenote, verzoeker niet betreft. De Raad merkt in dit verband nog op dat in overtuigingsstuk 5B dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, onder de hoofding *“waar maakt men zich zorgen over”* werd aangestipt dat verzoekers echtgenote, de moeder van A.B. en verzoekers schoondochter, de echtgenote van zijn tevens veroordeelde zoon Ed.B., *“geloven in onschuld vader en broers ondanks veroordeling”*. Heden ligt zoals reeds eerder gezegd ook geen enkel bewijs voor dat het kind A.B. zelf *“vragende partij”* voor contactherstel met haar vader en broers. Het blijkt ook niet uit het reeds vernoemd overtuigingsstuk 5B dat gevoegd werd bij het verzoekschrift. Bovendien staat het verzoekers echtgenote vrij om nog in België te verblijven, eventueel tot het kind A.B. meerderjarig is. In deze wijst de Raad erop dat verzoeker ten vroegste op 22 februari 2020 kan vrijkomen. Op dat ogenblik zal het kind A.B. ruim zeventien jaar zijn. De loutere overtuiging van verzoeker dat de beëindiging van zijn

verblijf allerm minst in het belang van kind A.B. is, volstaat – gelet op de omstandigheden van de zaak – niet. Verzoeker verwijst nog naar “*de kinderen van zijn zoon, waaronder een Belgisch kind*” en dat ze hun grootvader niet zullen leren kennen. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat er sprake is van een Belgisch kleinkind en kan bezwaarlijk verwijzen naar niet nader door hem genoemde kinderen en zich steunen op hun hoger belang. Verzoeker heeft zijn kleinkinderen ook nooit vermeld in het licht van de procedure op grond van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat hij aantoonde dat hij met hen contacten heeft. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt dan ook niet aangetoond.

2.35. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoeker deze schending opwerpt in hoofde van zijn echtgenote. Verzoekers echtgenote is evenwel geen partij bij huidig geding noch vormt zij het voorwerp van de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet dienstig de schending van deze verdragsbepaling in haren hoofde kan invoeren. Louter volledigheidshalve verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.26., waarin reeds werd vastgesteld dat niet is aangetoond dat de echtgenote hier niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen noch dat zij deze niet zou kunnen verkrijgen in Kosovo. De overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de door verzoeker ingeroepen diabetes waaraan hij lijdt, worden door verzoeker volledig onbesproken gelaten. Deze worden derhalve niet aan het wankelen gebracht.

2.36. Waar verzoeker nog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opwerpt, wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. De schending van voormelde wetsbepaling kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

2.37. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op incorrecte gronden, noch dat deze beslissing getuigt van een onzorgvuldig of disproportioneel handelen van verweerder. De loutere overtuiging van verzoeker dat de beëindigingsbeslissing niet gerechtvaardigd en proportioneel is, volstaat – gelet op de concrete overwegingen in de bestreden beslissing – niet. De overheid heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, bovendien wel degelijk een voordeel bij het nemen van de bestreden beslissing, met name de bescherming van de openbare orde. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze werd gemotiveerd waarom de staatssecretaris van oordeel is dat de bescherming van de openbare orde vereist dat verzoekers verblijfsmachtiging wordt beëindigd.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA